

ΤΟ Παρίσι τελευταίως δείχνει κάπως περισσότερον ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ δραματικά ἔργα τῶν ξένων συγγραφέων. Ἐκτὸς τῶν ἰταλικῶν, συχνὰ παίζονται μὲ ἐπιτυχίαν ἔργα τῶν βορείων φιλολογιῶν. Οὕτω εἰς τὸ «Ὠδεῖον» ἐξακολουθοῦν ἐπιτυχῶς αἱ παραστάσεις τῆς «Ἀναστάσεως» τοῦ Τολστοῖ, τοῦ ὁποίου ἐδώσαμεν εἰς προηγούμενον τεύχος ἀνάλυσιν. Εἰς τὸ θέατρον «Ἀντουάν» παίζεται «Ἡ καλὴ ἐλπίς» τοῦ Ὀλλανδοῦ συγγραφέως Χάϋερμανς, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπεδίωξε τὴν ἀναπαράστασιν ὀλλανδικῶν ἐθίμων διὰ σειρᾶς θλιβερῶν σκηνῶν μᾶλλον παρὰ διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν αἰσθημάτων. Τὸ δράμα τοῦτο τοῦ Χάϋερμανς ἀνήκει εἰς τὴν ἄκραν ρεαλιστικὴν σχολήν, ἣ ὁποία ὄχι μόνον ἐδῶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκινήσῃ τὸ ἑλληνικὸν κοινόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς της ὀλίγους μόνον ἔχει τοὺς πιστοὺς. Τὸ ἔργον ἐν τούτοις συγκινεῖ. Εἰς τὸ «Θέατρον τῆς διεθνοῦς τέχνης» ἐπαίχθησαν τὸ ἰταλικὸν δράμα «Ἄπιστος», ὁ «Θρίαμβος» καὶ τὸ «Ἀλληλούϊα» καὶ τελευταίως ἡ «Νεότης» τοῦ Γερμανοῦ Μάξ Χάλμπε, ἣ ὁποία παρ' ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τὴν ὁποίαν ἔσχε εἰς τὰ διάφορα γερμανικὰ θέατρα, δὲν ἠμπόρεσε, χάρις εἰς τὴν καθαρῶς γερμανικὴν ἔμπνευσιν τοῦ ἔργου, νὰ προκαλέσῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παρισινοῦ κοινοῦ. Καὶ φαίνεται μὲν κάπως κλονιζομένη καὶ ὑποχωροῦσα ἢ ἀντιπάθεια τῶν Γάλλων πρὸς τὸ ξένον δράμα ἀλλ' ὅμως πάντοτε μὲ ἰδιαιτέραν ἀγάπην ἀποκλίνει ἢ λατινικὴ τῶν ψυχὴ πρὸς τὰ συγγενῆ μὲ αὐτὴν ἔργα ὁποῖα τὰ τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας. Καὶ αὕτη ἡ ἐπιτυχία τῆς «Ἀναστάσεως» ὀφείλεται ἴσως ἐν μέρει εἰς τὴν διασκευὴν τοῦ Γάλλου συγγραφέως Bataille, ὁ ὁποῖος μεταθέτει τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον ἀπὸ τοῦ πρίγκηπος Νεκλούδωφ εἰς τὴν Μασλόβαν, θῦμα τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀνισότητος τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Καὶ δὲν ἐξετάζομεν ἐδῶ ἂν ἡ διασκευὴ αὕτη τοῦ μυθιστορήματος τοῦ μεγάλου Ρώσσου, δικαιολογεῖ-

ται. Ἀναγράφομεν μόνον τὸ γεγονός τῆς παρατη-
ρουμένης τροπῆς τοῦ ρεύματος τοῦ παρισινοῦ κοι-
νοῦ πρὸς ἔργα ξένα, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ βεβαίως ἠμ-
ποροῦν νὰ καταλεχθοῦν μεταξύ τῶν ἀριστουργημάτων
τῆς διεθνοῦς τέχνης.